

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Daňkové a soudců Mgr. Alexandra Krysla a JUDr. Martina Skalického v právní věci žalobkyně ■■■■■ ■■■■■ bytem ■■■■■ ■■■■■, ■■■■■ ■■■■■ zastoupené JUDr. Jaroslavem Skoupým, advokátem se sídlem Rakovník, Havlíčkova 584, proti žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje, se sídlem v Plzni, Škroupova 18, za účasti osob zúčastněných na řízení Ing. ■■■■■ ■■■■■ bytem ■■■■■ ■■■■■, a ■■■■■ ■■■■■ bytem ■■■■■ ■■■■■ zastoupené Ing. ■■■■■ ■■■■■ bytem ■■■■■ ■■■■■ v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. ■■■■■ ze dne 11. 10. 2002

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou ze dne 16. 12. 2002 domáhala vydání rozhodnutí, kterým by soud zrušil rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje (dále jen „žalovaného“) č.j. ■■■■■ ze dne 11. 10. 2002 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí bývalého Okresního úřadu ■■■■■ (dále jen „okresního úřadu“) č.j. ■■■■■ ze dne 1. 8. 2002 (dále jen „rozhodnutí okresního úřadu“) a toto rozhodnutí potvrzeno. Žalobkyně uvedla, že rozhodnutí žalovaného bylo jejímu právnímu zástupci doručeno dne 18. 10. 2002. Okresní úřad rozhodoval o její žádosti o vyslovení souhlasu podle § 12 odst. 3 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění

některých zákonů (dále jen „lesního zákona“) s oddělením části lesního pozemku p.č. ■■■■■ v katastrálním území ■■■■■ okres ■■■■■. Oddělením měla vzniknout část o výměře cca 900 m². Žádost žalobkyně byla podána v souvislosti s tím, že žalobkyně je podílovou spoluvlastnicí uvedeného pozemku co do jedné ideální dvanáctiny a u Okresního soudu v Rokycanech probíhá pod sp. zn. 3C 88/2001 řízení o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví k předmětnému pozemku reálným rozdělením. V důsledku nutnosti souhlasu orgánu státní správy lesů bylo toto soudní řízení za tímto účelem přerušeno. Důvod odeprání souhlasu může ve smyslu § 12 odst. 3 lesního zákona spočívat pouze ve skutečnosti, že vznikne pozemek nevhodného tvaru nebo velikosti, přičemž právě tento nevhodný tvar nebo velikost neumožňuje řádné hospodaření v lese. Okresní úřad, přestože měl k dispozici souhlasné stanovisko odborného lesního hospodáře v dané lokalitě – ■■■■■ České republiky, s.p., Lesní správy ■■■■■ souhlas odepral vydat a odůvodnil to tím, že dle jeho názoru by se navrhovaným oddělením zhoršily podmínky pro řádné hospodaření v lese ohledně zbývajících částí pozemku p.č. ■■■■■, když ostatní spoluvlastníci s oddělením nevyjádřili souhlas. Tuto argumentaci ve smyslu § 12 odst. 3 lesního zákona vůbec nelze přijmout, neboť jednak by zbývajícím spoluvlastníkům zůstala část pozemku p.č. ■■■■■ o výměře přesahující 1 ha, a už z tohoto důvodu by zde souhlas ve smyslu § 12 odst. 3 lesního zákona vyžadován nebyl, a jednak pochopitelně není ani správný závěr o nějakém zhoršení postavení spoluvlastníků, protože přístup z veřejné cesty o poměrně značné délce hranice by jim zůstal zachován. Přestože okresní úřad nepostupoval v souladu s ustanoveními zejména § 33 a násl. zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správního řádu“, resp. „SŘ“) a § 46 SŘ, žalovaný jako odvolací orgán vady prvoinstančního rozhodnutí neodstranil. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí připustil, že argument okresního úřadu o zhoršení postavení ostatních spoluvlastníků ohledně zbývajících částí pozemku p.č. ■■■■■ není opodstatněný a že v tomto smyslu v žádném případě nedojde ke zhoršení podmínek lesnického hospodaření. Přesto však rozhodnutí okresního úřadu potvrdil a odvolání zamítl. Přitom žalovaný nepostupoval plně v souladu se správním řádem, zejména pokud šlo o důkazní řízení, a dospěl k některým nesprávným skutkovým a právním závěrům. Vzhledem k tomu, že jako podmínka nevyslovení souhlasu s dělením lesního pozemku je vznik pozemku nevhodného tvaru nebo velikosti, který neumožňuje řádné hospodaření v lese, je nepochybně důležitým důkazním prostředkem vyjádření subjektu, který na řádné hospodaření v lese dohlíží (§ 37 odst. 1 lesního zákona). Ustanovení § 34 odst. SŘ demonstrativně vyjmenovává důkazní prostředky, přičemž ve smyslu § 36 SŘ jako důkazní prostředek k odbornému posouzení důležitých skutečností slouží znalecký posudek. Je však zcela přípustné, že v jednodušších případech řešení odborné otázky se lze spokojit s odborným vyjádřením, podobně jako v občanském soudním řízení. Stanovisko odborného lesního hospodáře nepochybně takovouto povahu má. Správní orgán však jej nemůže zcela odmítat, dokonce s poukazem, že neobsahuje odborné odůvodnění. Žalovaný měl tedy maximálně odborného lesního hospodáře požádat o doplnění stanoviska v požadovaném směru a nebo vyžádat znalecký posudek dle § 36 SŘ. Žalovaný jakožto správní orgán nemůže takovýto důkaz odmítat a odbornou otázku řešit svými vlastními úvahami. Rovněž některé další skutkové a právní závěry žalovaného nejsou správné. Především pokud jde o otázku povolenosti chat na pozemcích p.č. ■■■■■ a ■■■■■ (které zde stojí již od roku 1971 a byly postaveny na základě stavebního povolení, které bylo až cestou mimořádných opravných prostředků po jejich postavení zrušeno), pak je třeba zdůraznit, že taková otázka patří výlučně do pravomoci stavebního úřadu, ten o ní vede řízení a také o ní rozhodne. Pokud jde o fyzickou přítomnost takových staveb v lese v dané lokalitě

a jejich vliv na hospodaření v lese, pak žalovaný vůbec nebere v úvahu, že v dané lokalitě se v lese nachází několik desítek rekreačních chat a žalovaný nijak nehodnotí, jak tyto další chaty brání v řádném hospodaření v lese. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí blíže nespécifikuje důkazní prostředky. Na jejich základě zjistil skutečnost, že chaty na parcelách p.č. ■■■■■ a ■■■■■ jsou postavené bez povolení orgánu státní správy lesa. Tento skutkový závěr totiž není správný. Dále nelze souhlasit ani s úvahami žalovaného o možnosti řádného hospodaření na oddělené ploše 900 m². Především § 12 odst. 3 lesního zákona je něčím, co předchází lesní zákony minimálně od roku 1950 neupravovaly. Žalobkyně si troufá tvrdit, že 90 % lesních pozemků, které v současné době na území republiky v katastrech nemovitostí existují, jsou menší než 1 ha, a přesto to žádný vliv na řádné hospodaření na nich nemá. Za pozemek nevhodného tvaru neumožňující řádné hospodaření v lese by bylo tedy možné považovat například pozemek tvaru pruhu o šíři např. 1 až 2 m, byť i značné délky a tedy i výměry. Za pozemek nevhodného tvaru by pak bylo možné považovat zřejmě pozemky o velikosti několika metrů, příp. několika desítek metrů. Pozemek o velikosti 900 m² však již jako extrémně malý v žádném případě hodnotit nelze. V tomto směru závěr žalovaného, že na pozemku se má nacházet deset stromů, není opřen o žádný důkaz a je nepravdivý. Na oddělené navrhované části se nachází mnohem více lesních stromů. V tomto směru samozřejmě ohledání ve smyslu § 38 SŘ provedeno nebylo. Při ohledání místa samého soudem se pochopitelně také otázka zakmenění oddělovaného pozemku vůbec neřešila, protože pro rozhodnutí soudu byla irelevantní. Argumentace žalovaného nesouhlasí ostatních spoluvlastníků je pak v rozporu s § 12 odst. 3 lesního zákona, neboť ten jako důvod odepření souhlasu ostatních spoluvlastníků v žádném případě neuvádí. Zde je namístě podotknout, že otázku stanoviska ostatních spoluvlastníků ke zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví dle § 142 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále jen „ObčZ“) řeší pouze soud. Napadené rozhodnutí žalovaného vychází ze skutkového stavu, který je v rozporu s obsahem spisů a posuzuje meritum věci po právní stránce nesprávně.

Podáním ze dne 26. 2. 2003 pak žalobkyně žalobu doplnila v tom smyslu, že navrhla provedení důkazů spisy správních orgánů, které ve věci rozhodovaly, a to spisem okresního úřadu a žalovaného, a dále vyjádření odborného lesního hospodáře – ■■■■■ s.p., Lesní správa ■■■■■ které se nachází ve spise okresního úřadu, popř. novým odborným vyjádřením tohoto odborného lesního hospodáře. V případě, že by toto nepostačovalo, navrhla žalobkyně vyžádání znaleckého posudku z oboru lesního hospodářství. Dále žalobkyně navrhla provést důkaz ohledáním místa samého, a to pozemku p.č. ■■■■■ v katastrálním území ■■■■■. Dále žalobkyně předložila k důkazu kopii rozhodnutí ■■■■■ č.j. ■■■■■ ze dne 28. 7. 1971 a ■■■■■ ze dne 28. 7. 1971 o vynětí stavebních pozemků z lesního půdního fondu.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 19. 3. 2003, v němž uvedl, že s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. K žalobě samé žalovaný uvedl, že v daném případě, kdy byl aplikován § 12 odst. 3 lesního zákona, je zde dán rozhodovací prostor správnímu orgánu ke správnímu uvážení, co je pozemek nevhodného charakteru neumožňující řádné hospodaření. Žalobkyní navrhovaný pozemek k oddělení dosahuje výměry 0,09 ha, tedy výrazně pod stanovenou hranicí 1 ha. Na pozemku se nachází cca 10 stromů a pozemek je ke všemu ještě z části zastavěn, což stěžuje, až skoro vylučuje, řádné lesní hospodaření. Tvrzení o počtu stromů je též opřeno o prvotní žádost žalobkyně k souhlasu ze dne 2. 7. 2002. Tvrzení

žalobkyně, že 90 % lesních pozemků, které jsou v současné době zapsány v katastru nemovitostí na území ČR jsou menší než 1 ha, je spekulativní tvrzení a není pro toto řízení relevantní. Nelze souhlasit s argumentací žalobkyně, že nesouhlasy ostatních spoluvlastníků nelze brát jako podklad pro rozhodování. Správní orgán zcela jistě nedá souhlas k dělení pozemků jen z důvodu, že by vznikl pozemek nevhodného tvaru nebo velikosti neumožňující řádné hospodaření. V této právní formulaci však není stanoveno, co má být podkladem k takovému zjištění. Lze proto usuzovat, že ke správnému zhodnocení lze použít všech prostředků, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci. Správní orgán má zato, že vyjádření účastníků vnášejí světlo do celé věci a mohou být jedním z podkladů pro rozhodování. Také vyjádření lesního hospodáře bylo vzato jako podklad pro rozhodování, nicméně se s ním správní orgán neztotožnil. V písemném vyjádření lesního hospodáře nebylo žádné odborné odůvodnění, jen pouhý souhlas s daným záměrem. Vyjádření není znaleckým posudkem, a proto zde neplatí pravidla o tom, že správní orgán není oprávněn posuzovat jeho správnost, nehledě na to, že vyjádření odborných lesních hospodářů se mohou lišit co do osoby. Pro srovnání žalovaný předložil vyjádření jiného odborného lesního hospodáře, kterému bylo zasláno účastníkem správního řízení po skončení celé věci, a to dopis [REDACTED] ze dne 17. 2. 2003 a přiložené vyjádření odborného lesního hospodáře. Žalovaný uvedl, že z výše uvedeného vyplývá, že nelze brát vyjádření odborných lesních hospodářů jako stěžejní a rozhodující. Vše je nutné posuzovat v celém kontextu a vyváženě na základě zásady volného hodnocení důkazů. Žalovaný dále namítl, že při rozhodování o souhlasu s rozdělením lesních pozemků dle § 12 odst. 3 lesního zákona je třeba vzít v potaz, zda v daném případě nejde o rozhodnutí předběžné povahy, a tedy vyloučené ze soudního přezkumu dle § 70 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „SŘS“). Samotným rozhodnutím se ještě nezasahuje do práv a povinností žalobkyně, tak se stane až konečným rozhodnutím o rozdělení či nerozdělení pozemku kompetentním orgánem. Žalovaný poukázal na analogii k získávání souhlasu k povolení a umístování staveb z hlediska krajinného rázu dle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, když v daném případě se dle soudní judikatury jedná o rozhodnutí předběžné povahy.

Podáním ze dne 16. 6. 2003 se žalobkyně vyjádřila ke stanovisku žalovaného k žalobě. Uvedla, že nesouhlasí s názorem žalovaného, že by dané rozhodnutí mohlo být vyloučeno z přezkumu ve smyslu § 70 písm. b) SŘS, neboť toto ustanovení je nutno vykládat kromě jiného i historicky v souvislosti s úpravou, která platila do 31. 12. 2002. Obdobné ustanovení měl § 248 odst. 2 písm. e) zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „OSŘ“). Judikatura obecných soudů i Ústavního soudu pak posléze za rozhodnutí předběžné povahy považovala pouze taková rozhodnutí, která měla předběžný charakter ve smyslu správního řádu ke konečnému rozhodnutí správního orgánu. Jako příklad lze uvést rozhodnutí o předběžných opatřeních ve smyslu § 43 SŘ. Napadené rozhodnutí nemá v žádném případě povahu předběžného rozhodnutí, ale je zcela nepochybně rozhodnutím meritorním, které řeší jádro problému. V žádném případě nelze mluvit o předběžné povaze ve vztahu k soudnímu řízení o zrušení a vypořádání podílového vlastnictví podle § 142 ObčZ. Toto soudní řízení je pouze důsledkem toho, že se spoluvlastníci na zrušení a vypořádání podílového vlastnictví nedohodli. V případě, kdy by dohoda byla mezi nimi možná, stejně by souhlas dle § 12 odst. 3 lesního zákona musel být vysloven a účastníci by jej museli předkládat ve vkladovém řízení u katastrálního úřadu.

Podáním ze dne 19. 6. 2003 se žalovaný vyjádřil k doplnění žaloby, když ohledně návrhu na provedení důkazu vyjádřením odborného lesního hospodáře setrval na svém původním stanovisku, že takové vyjádření je pouze podpůrné povahy a v rámci zásady volného hodnocení důkazů se s ním správní orgán neztotožnil. Na základě správního uvážení a odborných znalostí nedal správní orgán souhlas k oddělení pozemku, neboť vzniklý pozemek by řádné hospodaření neumožnil. K důkazním návrhům žalobkyně rozhodnutími ■■■■■ o vynětí stavebních pozemků z lesního půdního fondu žalovaný uvedl, že šlo o rozhodnutí dočasná. V současné době jsou tyto pozemky vedeny v katastru nemovitostí jako pozemky určené k plnění funkcí lesa.

Ze správních spisů okresního úřadu a žalovaného byl zjištěn následující skutkový stav.

Dne 2. 7. 2002 bylo Okresnímu úřadu v ■■■■■ doručeno podání žalobkyně sepsané dne 15. 6. 2002, kterým žádala o souhlas s rozdělením lesního pozemku dle § 12 odst. 3 lesního zákona. Žalobkyně uvedla, že je podílovou spoluvlastnicí jedné ideální dvanáctiny lesních pozemků p.č. ■■■■■ o výměře 28 m², p.č. ■■■■■ o výměře 29 m² a pozemku ve zjednodušené evidenci – parcely původního pozemkového katastru p.č. ■■■■■ o výměře 1,1055 ha, vše v katastrálním území ■■■■■. Žalobkyně dále v žádosti uvedla další podílové spoluvlastníky a velikost jejich podílů na uvedených nemovitostech. Žalobkyně uvedla, že ve spoluvlastnictví setrvat nadále nechce a navrhla ostatním spoluvlastníkům zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví reálným rozdělením. Někteří spoluvlastníci na dopis právního zástupce žadatelky nereagovali a někteří reagovali odmítavě. Proto bylo u Okresního soudu v Rokycanech zahájeno z podnětu žalobkyně řízení o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví k výše uvedeným pozemkům. Toto soudní řízení pak bylo dne 13. 6. 2002 přerušeno s tím, že soud vyčká rozhodnutí orgánu státní správy lesů ve smyslu § 12 odst. 3 lesního zákona. Žalobkyně u okresního úřadu navrhla reálné rozdělení pozemku ve zjednodušené evidenci – parcely původního pozemkové katastru p.č. ■■■■■ o výměře 1,1055 ha, a to tak, jak vyplývá z náčrtku snímku pozemkové mapy připojeného k žádosti, aby reálně oddělená část pozemku měla výměru cca 900 m². Uvedla, že porost, který se na pozemku p.č. ■■■■■ nachází, nelze hodnotit jako nijak zvlášť kvalitní, neboť je zde mnoho náletových nekvalitních stromů a z charakteru porostu nevyplývá, že by zde bylo prováděno nějaké cílené hospodaření. Funkci odborného lesního hospodáře ve smyslu § 37 odst. 6 lesního zákona vykonává ohledně uvedeného pozemku ■■■■■ s.p., Lesní správa ■■■■■. Žalobkyně navrhla, aby k důkazu bylo zjištěno stanovisko tohoto odborného lesního hospodáře k oddělení pozemků. Dále uvedla, že navrhované oddělení představuje tvar pětiúhelníku o stranách cca 35 m, 21 m, 35 m, 15 m a 15 m. Oddělený pozemek by měl zahrnovat bezprostřední okolí pozemků p.č. ■■■■■ a ■■■■■, na kterých stojí rekreační chaty. Na oddělovaném pozemku by mělo být zhruba 10 – 15 stromů. Oddělením navrhované části nebude nijak dotčeno samotné hospodaření ve zbývající části a v žádném případě se také nedotkne hospodaření na oddělené části, a to s ohledem na charakter užívání pozemku v okolí chat. V závěru žalobkyně uvedla, že navrhovaným oddělením sice má vzniknout díl menší než 1 ha, ovšem oddělovaná část nebude mít ani nevhodný tvar, ani nevhodnou velikost, která by neumožňovala řádné hospodaření na tomto pozemku.

K žádosti je připojena kopie katastrální mapy, na níž je zachycen pozemek č. ■■■■■ v katastrálním území ■■■■■ a do této kopie je rukou obyčejnou tužkou proveden zákres

navrhovaného oddělení pozemku. Ze zákresu je zřejmé, že oddělováný pozemek by měl mít rozměry uvedené v žádosti o souhlas, a dále je zřejmé, že uvnitř oddělováného pozemku by se měly nacházet dva samostatné oddělené pozemky p.č. ■■■■■ a ■■■■■ které by měly být odděleným pozemkem zcela obklopeny. K žádosti je pak připojen i výpis z katastru nemovitostí pro obec a katastrální území ■■■■■ okres ■■■■■ z něhož vyplývají skutečnosti uvedené žalobkyní v žádosti o oddělení.

Okresní úřad vydal dne 2. 7. 2002 oznámení o zahájení správního řízení, kterým všem známým účastníkům řízení oznámil, že bylo zahájeno řízení o žádosti žalobkyně. Současně jim sdělil, že mohou v průběhu řízení, nejpozději do 17. 7. 2002, nahlížet do spisu, pořizovat si z něj výpisy a ve stejné lhůtě uplatnit své připomínky či námítky. Uvedené oznámení bylo doručeno žalobkyni a jejímu právnímu zástupci a dále všem ostatním spoluvlastníkům daného pozemku. Bylo doručeno na vědomí i ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ s.p., Lesní správě ■■■■■

Dne 10. 7. 2002 se do protokolu u Okresního úřadu v ■■■■■ vyjádřil spoluvlastník ■■■■■ ■■■■■ který uvedl, že nesouhlasí s rozdělením předmětného pozemku na menší díly z důvodu, že oddělením by byla snížena těžební a přibližovací činnost při hospodaření v lese na zbylé části pro ostatní spoluvlastníky dosavadního pozemku. Stejně se dne 10. 7. 2002 vyjádřili i další spoluvlastníci, a to ■■■■■ ■■■■■ a ■■■■■ ■■■■■. Obsáhlejší nesouhlasné stanovisko podali pak následně ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ Ing. ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ a ■■■■■ ■■■■■ a ■■■■■ ■■■■■. I v těchto obsáhlejších, obsahově shodných, stanoviscích je uvedena skutečnost, že by došlo k zhoršení hospodaření na zbytkovém pozemku, a to s ohledem na to, že část pozemku navrhovaná k oddělení je v podstatě jedinou rovnou plochou, na kterou je možné složit dřevo po těžbě. Dále je zdůrazněno, že se nachází v blízkosti dvě chaty postavené na začátku 70. let, když se jedná o stavby, které již dávno měly být odstraněny na základě příslušného rozhodnutí o odstranění staveb.

Podáním ze dne 15. 7. 2002 se k věci vyjádřily ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ s.p., Lesní správa ■■■■■ které uvedly, že jako organizace pověřená výkonem odborné správy lesa souhlasí s tím, aby lesní pozemek p.č. ■■■■■ v katastrálním území ■■■■■ byl reálně rozdělen za účelem vypořádání spoluvlastnického podílu, které má být provedeno dle návrhu a žádosti žalobkyně. Vyjádření obsahuje pouze takto stručně vyjádřený souhlas bez jakéhokoliv bližšího odůvodnění či odborného vyjádření.

Okresní úřad vydal dne 1. 8. 2002 rozhodnutí okresního úřadu, kterým vyslovil nesouhlas dle § 12 odst. 3 lesního zákona s dělením pozemku č. ■■■■■ v katastrálním území ■■■■■ dle žádosti žalobkyně. K odůvodnění rozhodnutí uvedl, že od místního šetření bylo v dané věci upuštěno vzhledem k tomu, že šetření na místě samém se konalo dne 10. 5. 2002 v téže věci a se stejným okruhem účastníků včetně zástupce správního orgánu, a to z podnětu Okresního soudu v Rokycanech, který řeší žalobu na zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví lesních pozemků č. ■■■■■, ■■■■■ a ■■■■■ a řízení přerušil do rozhodnutí správního orgánu o souhlasu či nesouhlasu s dělením pozemku č. ■■■■■, když pozemky č. ■■■■■ a ■■■■■ již existují. Okresní úřad konstatoval, že pozemek č. ■■■■■ má výměru 1,1055 ha a lesní porost na něm rostoucí je dle lesního hospodářského plánu pro lesní hospodářský celek ■■■■■ s platností od 1. 1. 1995 součástí porostní skupiny ■■■■■.

Smíšený porost má věk 86 roků a je veden v kategorii lesa hospodářského. K oddělení navrhovaná část pozemku se nachází ve spodní části svahu při přístupové cestě, kde se nacházejí i lesní pozemky č. ■■■■■ a ■■■■■, na nichž stojí chaty. Oprávněnost existence chat postavených přibližně před 30 lety je v současné době řešena stavebním úřadem Městského úřadu ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ s.p., Lesní správa ■■■■■ souhlasí svým vyjádřením ze dne 15. 7. 2002 s tím, aby uvedený pozemek byl reálně rozdělen dle návrhu žalobkyně. Okresní úřad je však toho názoru, že vznikem odděleného pozemku o výměře 900 m² by se pro spoluvlastníky zbývající části pozemku č. ■■■■■ zhoršily podmínky pro řádné hospodaření v lese na výrazně svažitém terénu (těžba, přibližování a skládkování dřeva). Spoluvlastníci dosavadního a k rozdělení navrženého pozemku č. ■■■■■ a účastníci řízení ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ a ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ Ing. ■■■■■ ■■■■■ a Ing. ■■■■■ ■■■■■ a ■■■■■ vyjádřili písemně nesouhlas s dělením pozemku, když argumentují mj. ztížením podmínek pro hospodaření v lese, znemožněním přístupu na zbývající část pozemku č. ■■■■■ a existencí nepovolených staveb na oddělované části pozemku. Ostatní účastníci řízení svá stanoviska nezaslali. Vzhledem k těmto skutečnostem rozhodl okresní úřad tak, jak je uvedeno výše.

Proti rozhodnutí okresního úřadu podala žalobkyně dne 20. 8. 2002 odvolání. Namítala, že v případě řízení dle § 12 odst. 3 lesního zákona je nutné toto zákonné ustanovení vykládat ve smyslu článku 11 Listiny základních práv a svobod (č. 2/1993 Sb. – dále jen „Listiny“). V případě dělení navrhovaného žadatelkou měla zůstat jedna část pozemku ve výměře přesahující 1 ha, navíc tento zbytek pozemku nebude mít ani nevhodný tvar, ani nevhodnou velikost. Podle názoru žalobkyně z tohoto pohledu nejsou dány žádné překážky vyslovení souhlasu. Pokud jde o k oddělení navrženou část, ta má mít výměru asi 900 m², tedy menší než 1 ha, ovšem navrhovaný tvar pětiúhelníku (nikoliv tedy např. úzkého dlouhého pruhu) o stranách cca 35 m, 21 m, 35 m, 15 m a 15 m nelze považovat za tvar nevhodný ani za tvar rozměrově tak malý, že by neumožňoval řádné hospodaření v lese. V daném případě měl být brán ohled na stanovisko odborného lesního hospodáře. Toto stanovisko se k rozdělení vyjadřuje kladně, přesto aniž by ho okresní úřad odborně vyvrátil, rozhodl opačně. Pokud jde o tvrzení okresního úřadu, že by se na svažitém terénu zhoršily podmínky pro hospodaření, nemá toto tvrzení oporu ve zjištěných skutečnostech. Okresní úřad nekonal místní šetření a odkázal na jednání Okresního soudu v Rokycanech, jehož se účastníci na místě samém zúčastnili. Při tomto ohledání jednoznačně vyplynulo, že i po oddělení zůstane ze zbytku pozemku č. ■■■■■ přístup na dolní cestu p.č. ■■■■■ v k.ú. ■■■■■ o délce asi 20 m a přístup na dolní cestu p.č. ■■■■■ v k.ú. ■■■■■ o délce asi 80 m. Přístup zdola bude tedy zcela dostatečně zachován. Jedná se o svažitý pozemek a oddělením navrhované části se jeho svažitost nijak nezmění. Pokud jde o skládkování vytěžené kulatiny, tak ta bude muset být tak jako tak skládkována na sousedních pozemcích sousedících se ■■■■■ potokem a oddělení navrhované části na to nebude mít žádný vliv. Na skutečnost, že s oddělením pozemku deset účastníků řízení – spoluvlastníků nesouhlasilo, nemůže být brán zřetel, neboť dle § 12 odst. 3 lesního zákona není uvedena jako překážka. Stanovisko spoluvlastníků může brát v úvahu pouze soud v rámci řízení dle § 142 ObčZ. Překážkou vydání nesouhlasu s oddělením lesního pozemku mohou být pouze věcné překážky odborného charakteru neumožňující řádné hospodaření v lese a nikoliv prostý nesouhlas účastníka řízení. Žalobkyně navrhla, aby odvolací orgán rozhodnutí okresního úřadu změnil tak, že vyslovuje souhlas v souladu s její žádostí.

považuje za spodní hranici výměry lesa vhodnou pro hospodaření 1 ha, a proto v případech, kdy by mělo dojít ke snížení této výměry, vyžaduje souhlas orgánu státní správy lesů, přičemž tento souhlas má formu rozhodnutí ve správním řízení. V zájmu účelného hospodaření v lesích je nutné, aby se dále nezmenšovala výměra lesních pozemků, zejména lesních pozemků ve vlastnictví fyzických osob. Plocha 900 m² s počtem deseti stromů v těsné blízkosti dvou chat neumožní ani řádnou obnovu porostu, ani výchovu porostu a de facto deset stromů nelze nazvat souvislým porostem. Přitom je tento lesní pozemek pozemkem hospodářským, tj. v lesnickém označení kategorií lesa 10, což je les, ve kterém převažují funkce produkční nad funkcemi mimoprodukčními. Stručně řečeno, hospodářší se způsobem, kterým má být docílena maximální produkce dřevní hmoty. Na navrhované části pozemku k oddělení o výměře 900 m² nebude možno tento způsob hospodaření docílit mj. proto, že 58 m² této plochy je zastavěno, což sebou nese nezbytné omezení lesnického hospodaření v blízkosti staveb. Nesouhlas spoluvlastníků není rozhodující pro orgán státní správy lesů při posuzování, zda lze na navrhovaném pozemku o výměře 900 m² řádně hospodařit. Při posuzování žádosti o dělení pozemku, při kterém klesne výměra jednoho dílu pod 1 ha, musí státní orgán vzít do úvahy všechny skutečnosti, které ovlivňují hospodaření v lese. V tomto případě má stanovisko spoluvlastníků vliv na to, zda chaty na pozemku zůstanou či nezůstanou zachovány a ovlivní tak i možnost hospodaření na části pozemku navrhované k dělení. Proto žalovaný nepovažuje za věcnou chybu, že orgán I. stupně vzal na zřetel i názory spoluvlastníků pozemků. S ohledem na to, že žalovaný po přezkoumání předchozího řízení i napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci a provedeny všechny potřebné úkony, jakož že i rozhodnutí orgánu I. stupně bylo v souladu se zákonem, došlo k zamítnutí odvolání žalobkyně a potvrzení napadeného rozhodnutí okresního úřadu.

Podle § 65 odst. 1 SŘS kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle § 70 písm. a) SŘS jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, která nejsou rozhodnutími.

Podle § 70 písm. b) SŘS jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu předběžné povahy.

Podle § 12 odst. 3 lesního zákona dělení lesních pozemků, při které výměra jednoho dílu klesne pod 1 ha, vyžaduje souhlas orgánu státní správy lesů. Orgán státní správy lesů souhlas nevydává, jestliže by dělením vznikly pozemky nevhodného tvaru nebo velikosti neumožňující řádné hospodaření v lese.

Podle § 48 odst. 1 písm. e) lesního zákona ve znění do 31. 12. 2002 rozhodují okresní úřady o dělení lesních pozemků, při které výměra jednoho dílu klesne pod 1 ha.

Soud se nejprve zabýval námitkou žalovaného, zda rozhodnutí žalovaného není rozhodnutím předběžné povahy, které dle § 70 SŘS je ze soudního přezkumu vyloučeno. Žalovaný jednak namítal, že se může jednat o rozhodnutí předběžné povahy (tedy důvod vyluky dle § 70 písm. b) SŘS), jednak, že se rozhodnutím ještě nezasahuje do práv a povinností žalobkyně (tedy důvod vyluky dle § 65 odst. 1 a § 70 písm. a) SŘS). Soud v daném případě nepovažuje za důvodnou ani jednu z těchto námitek. Rozhodnutí o vyslovení souhlasu dle § 12 odst. 3 lesního zákona je úkonem správního orgánu, kterým se zakládá právo vlastníka, resp. spoluvlastníka příslušného pozemku reálně rozdělit pozemek (nebo se soudně domáhat reálného rozdělení pozemku) v souladu s vysloveným souhlasem. Obdobně nesouhlas dle § 12 odst. 3 lesního zákona odpírá vlastníku, resp. spoluvlastníku právo reálně rozdělit pozemek (nebo se soudně domáhat reálného rozdělení pozemku, jako je tomu v tomto případě) způsobem, který byl předmětem rozhodování správního orgánu a s nímž správní orgán vyslovil nesouhlas. Námitka, že se jedná o rozhodnutí povahy předběžné, pak taktéž není důvodná. Předběžnost povahy správního rozhodnutí je vždy nutné posuzovat z pohledu, zda dané správní rozhodnutí je dočasné nebo zda má být z povahy věci nahrazeno následným další správním rozhodnutím. V daném případě tomu tak není. Rozhodnutí dle § 12 odst. 3 lesního zákona je rozhodnutím konečným, kterým se autoritativně a meritorně řeší otázka, zda je přípustné oddělení konkrétní části lesního pozemku. Takovéto rozhodnutí dle § 12 odst. 3 lesního zákona není nijak časově omezené ani na něj již nenavazuje žádné jiné správní rozhodnutí. V tomto konkrétním případě je pravdou, že v dané věci se vede soudní řízení o vypořádání spoluvlastnictví a výsledek tohoto soudního řízení je přímo závislý na tom, jaké rozhodnutí bude dle § 12 odst. 3 lesního zákona vydáno. Soudní řízení o vypořádání spoluvlastnictví však rozhodně nelze považovat za jakoukoliv formu pokračování řízení správního a nelze samozřejmě odhlédnout od skutečnosti, že souhlasné rozhodnutí dle § 12 odst. 3 lesního zákona je primárně podkladem pro reálné rozdělení pozemku na základě mimosoudního rozhodnutí vlastníka či spoluvlastníků. Soud má proto za to, že rozhodnutí žalovaného ze soudního přezkumu ve smyslu § 70 SŘS vyloučeno není.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného a řízení, které jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 1 SŘS), a to s ohledem na skutkový a právní stav, který zde byl ke dni jeho vydání (§ 75 odst. 2 SŘS), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V daném případě žalobkyně namítala zásah do svých práv dvojího druhu. Jednalo se jednak o porušení hmotněprávních norem, dále pak i norem procesních.

Co se týče porušení hmotněprávních norem, ve vztahu k žalobkyni bylo namítáno porušení ustanovení § 12 odst. 3 lesního zákona, kdy žalobkyně byla přesvědčena, že byly splněny podmínky pro to, aby jí byl udělen souhlas k oddělení lesního pozemku. Tato námitka je dle názoru soudu nedůvodná. V daném případě žalobkyně v žalobě namítala pouze skutečnost, že jsou nesprávné úvahy žalovaného o možnosti hospodaření na pozemku z důvodu, že pozemek není extrémně malý a že ho lze obhospodařovat. Žalovaný ve svém rozhodnutí oporu pro výrok dle § 12 odst. 3 lesního zákona má, když tuto oporu lze spatřovat v odůvodnění uvedeném na straně 2 rozhodnutí žalovaného, kde je uvedeno: „Plocha 900 m² s počtem deseti stromů v těsné blízkosti dvou chat neumožní ani řádnou obnovu porostu, ani výchovu porostu. ... Přitom je tento lesní pozemek lesem hospodářským, tj. v lesnickém

označení kategorií lesa ■■■■ což je les, ve kterém převažují funkce produkční nad funkcemi mimoprodukčními. Stručně řečeno, hospodaří se způsobem, kterým má být docílena maximální produkce dřevní hmoty. Na navrhované části pozemku k oddělení (výměra 900 m²) nebude možno tento způsob hospodaření docílit mj. proto, že 58 m² této plochy je zastavěno, což s sebou nese nezbytné omezení lesnického hospodaření v blízkosti staveb.“ Tyto závěry žalovaného nejsou žalobkyní v žalobě nijak skutkově zpochybněny. V § 12 odst. 3 lesního zákona užitý pojem „pozemek nevhodné velikosti“ je neurčitý právní pojem, který žalovaný na straně 2 svého rozhodnutí vyložil a dále se zabýval tím, zda jsou splněny podmínky § 12 odst. 3 lesního zákona. Pokud pak žalovaný dospěl k závěru, že tyto podmínky splněny nejsou a žalobkyně v žalobě skutková zjištění, k nimž bylo dospěno v rámci předchozího správního řízení, nijak nezpochybnila, nemůže být tento žalobní bod důvodný.

Druhý okruh žalobních námitek pak směřuje do porušení procesních práv žalobkyně. Jednalo se jednak o námitku nesprávného hodnocení stanoviska odborného lesního hospodáře, dále o námitku nezohlednění, resp. špatného zohlednění, existence chat a konečně o námitku nesprávnosti procesního šetření existence deseti stromů na části pozemku, která měla být předmětem oddělení. Co se týče stanoviska odborného lesního hospodáře, má soud za to, že žalovaný ani okresní úřad nijak nepochybili. Orgán státní správy lesů je dle § 12 odst. 3 lesního zákona odborně vybaven a oprávněn k řešení dané otázky, tedy otázky, zda v případě oddělení pozemku, při které výměra jednoho dílu klesne pod 1 ha, dělením vzniknou či nevzniknou pozemky nevhodného tvaru nebo velikosti neumožňující řádné hospodaření v lese. V dané věci odborný lesní hospodář souhlas nedává a tento souhlas ani stanovisko odborného lesního hospodáře v daném případě není nutným podkladem pro vydání rozhodnutí orgánu státní správy lesů. Bylo-li v řízení vyžádáno stanovisko odborného lesního hospodáře, není to jistě chybou, ale k takovému stanovisku je nutné přihlížet jako ke každému jinému důkazu a jako každý jiný důkaz jej ohodnotit v rámci volného hodnocení důkazů. Okresní úřad i žalovaný takto se stanoviskem odborného lesního hospodáře nakládali a žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil, proč k uvedenému stanovisku nepřihlížel. Toto odůvodnění žalovaného je přesvědčivé a věcné, když těžko lze vyčítat správním orgánům, že nepovažovaly za zásadní důkaz stanovisko odborného lesního hospodáře, které se omezuje pouze na strohé vyslovení souhlasu bez toho, že by bylo jakýmkoliv způsobem odůvodněno, z jakých důvodů takovéto stanovisko odborný lesní hospodář zaujímá. Co se týče otázky existence chat na pozemcích č. ■■■■ a č. ■■■■ tedy v bezprostřední blízkosti části pozemku, která měla být předmětem oddělení, je irelevantní, zda tyto chaty fakticky se na místě nacházející, jsou povolené či nikoliv. Skutečnost, že se orgán státní správy lesů zabýval existencí chat, byla významná jen ve vztahu, zda přítomnost chat má vliv na hospodaření na části pozemku, která byla navrhována k oddělení. Konečně poslední námitkou byla námitka správnosti procesního zjištění existence deseti stromů na části pozemku navrhované k oddělení. Žalobkyně tento žalobní bod v žalobě vymezila těmito slovy: „V tomto směru závěr žalovaného, že na pozemku se má nacházet deset stromů, není opřen o žádný důkaz a je nepravdivý.“ Tato žalobní námitka žalobkyně není důvodná, neboť závěr žalovaného o počtu stromů na pozemku má oporu v provedeném šetření na místě samém, takže pro tento skutkový závěr ve spise opora existuje. Navíc to byla sama žalobkyně, kdo údaj o počtu 10 až 16 stromů na pozemku uvedla v žádosti o udělení souhlasu k oddělení pozemku adresované okresnímu úřadu. Mimo to zjištění, kolik přesně se na pozemku nachází stromů, není právně

významné pro zhodnocení, zda jsou splněny podmínky § 12 odst. 3 lesního zákona, tedy zda mj. část navržená k oddělení má vhodný tvar a velikost, která umožňuje řádné hospodaření v lese.

Žalobkyně navrhla provedení důkazů rozhodnutím Okresního úřadu [REDAKCE], rozhodnutím žalovaného č.k. [REDAKCE], správními spisy okresního úřadu a žalovaného, vyjádřením odborného lesního hospodáře – [REDAKCE] s.p., ohledáním pozemku p.č. [REDAKCE] v katastrálním území [REDAKCE] a kopiemi rozhodnutí Okresního národního výboru [REDAKCE] ze dne 28. 7. 1971 č.j. [REDAKCE] a č.j. [REDAKCE] o vynětí stavebních pozemků z lesního pozemkového fondu. Při jednání soudu žalobkyně uvedla, že s ohledem na rozsah, v jakém byl čten obsah správního spisu, a s ohledem na to, že vypracování znaleckého posudku a provedení ohledání by přesahovalo rámec soudního přezkumu, na těchto důkazních návrzích netrvá. Soud se proto nadále těmito důkazními návrhy již nezabýval.

Žalobkyně dále navrhla k otázce možnosti rozdělení pozemku provedení důkazu znaleckým posudkem č. [REDAKCE] vypracovaným dne 30. 7. 2003 znalcem v oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady pozemků, porostů jak lesních tak ostatní zeleně mimo les, Ing. [REDAKCE]. Soud návrh žalobkyně na provedení tohoto důkazu zamítl, neboť je ve smyslu § 75 odst. 2 SŘS vázán skutkovým a právním stavem, který zde byl ke dni vydání napadeného rozhodnutí. V tomto směru nemohl uvedený důkaz přinést relevantní zjištění, neboť pochází až z období po vydání napadeného rozhodnutí žalovaného. Pokud by soud měl pochybnosti o úplnosti nebo správnosti zjištěného skutkového stavu, pak by napadené rozhodnutí rušil bez ohledu na skutečnosti, které by mohly vyplynout z uvedeného důkazu.

Námítky, které byly jako žalobní body žalobkyní v žalobě uvedeny, soud shledal neopodstatněnými. Lze tedy uzavřít, že v rozsahu žalobkyní uplatněných žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného netrpí nezákonností a řízení, které jeho vydání předcházelo, netrpí vadami, které by způsobovaly nezákonnost napadeného rozhodnutí. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku a žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 SŘS zamítl.

Žalovaný měl ve věci plný úspěch a v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první SŘS mu vzniklo právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný se však tohoto svého práva na náhradu nákladů řízení vzdal. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. rozsudku, tedy tak, že žádnému z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni. Kasační stížnost je třeba podat ve dvou písemných vyhotoveních. (§ 102 věta druhá, § 106 odst. 2 SŘS)

Kasační stížnost nemá odkladný účinek. (§ 107 SŘS)

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu je nepřípustná. (§ 104 odst. 2 SŘS)

V Plzni dne 6. října 2005

JUDr. Jana Daňková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Tremlová